

Arrest

nr. 58 242 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat E. VINOIS *loco* advocaat Ph. MOONS en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Bengaalse nationaliteit, verklaart op 9 februari 2010 België te zijn binnengekomen en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 29 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden. Hiertegen dient verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 49 898 van 20 oktober 2010 eveneens aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 21 december 2010 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 24 december 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 21 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten MD T. I. (...)

geboren te (...), op (in) 01.01.1978

en van nationaliteit te zijn : Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend op 24/10/2010 (2).

Overwegende dat betrokkene op 09/02/2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 22/10/2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 24/10/2010 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij in Bangladesh aangevallen werd en nu een medisch attest voorlegt om aan te tonen dat hij in België een heelkundige ingreep heeft ondergaan. Overwegende dat de betrokkene met dit attest op geen enkele manier kan aantonen dat de heelkundige ingreep dat hij ondergaan heeft iets te maken heeft of enig verband houdt met de aanval op zijn persoon in Bangladesh. Overwegende dat de betrokkene bovendien reeds tijdens de procedure van zijn eerste asielaanvraag melding maakte van het feit dat hij in Bangladesh aangevallen geweest zou zijn en toen ook een medisch attest uit België voorgelegd heeft. Overwegende dat het voorgelegde medisch attest dan ook niet als nieuw element kan beschouwd worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn familie zou vernomen hebben dat de politie in Bangladesh nog steeds naar hem op zoek is en dat er een nieuwe rechtzaak tegen hem zou ingesteld zijn. Overwegende dat betrokkene geen enkel document of enig bewijs kan aanbrengen die zijn beweringen (over het feit dat hij door de politie zou gezocht worden of over een nieuwe rechtzaak) zouden kunnen staven. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde vraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“2. Motivering

De beslissing is strijdig met de vereiste van behoorlijk bestuur, onvoldoende en gebrekkig gemotiveerd en kennelijk onredelijk.

De beslissing a quo stelt dat op 22/10/2010 een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tussenkwam waarbij hem de status van politiek vluchteling en de subsidiaire bescherming geweigerd werd.

Zij stelt tevens dat verzoeker op 24/10/2010 een tweede asielaanvraag deed die leidde tot de beslissing a quo.

In werkelijkheid kwam het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tussen op 20/10/2010 (nr. 49.898) en deed verzoeker een tweede asielaanvraag in op 24/12/2010.

De beslissing a quo bevat dus op dit punt reeds twee manifeste fouten.

Deze fouten wijzen er op dat de aanvraag niet grondig onderzocht werd.

Het dossier werd niet grondig bekeken en/of de zaak werd rap - rap afgehaspeld.

Mogelijk werd verzoeker zelfs verward met een ander persoon of dossier.

Behoorlijk bestuur impliceert een in acht name van de zorgvuldigheidsplicht.

De fouten bewijzen dat niet zorgvuldig gehandeld werd.

Een behoorlijk motivering houdt ook in dat zonder twijfel vaststaat dat motief en beslissing met elkaar verband houden.

Door de vermelde fouten staat dit niet vast.

De beslissing a quo is ook kennelijk onredelijk nu zij verzoeker een bevel geeft om binnen de zeven dagen het grondgebied te verlaten.

Ieder redelijk en normaal mens weet dat het praktisch en onmogelijk is om in casu op zo een kort tijdsbestek aan deze maatregel gevolg te geven.

De beslissing a quo stelt ook dat het nieuwe tweede medisch attest geen nieuw element is louter omdat er bij de vorige asielaanvraag ook een medisch attest werd voorgelegd.

De beslissing a quo stelt niet dat het tweede attest identiek is of betrekking heeft op identieke letsels.

Zij zegt enkel U heeft al een medisch attest voorgelegd dus is een nieuw attest geen nieuw element zonder dit attest te onderzoeken en te motiveren waarom dit attest dan geen nieuw element is.

Dit is een inbreuk op de motiveringsplicht en kennelijk onredelijk."

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeker schijnt de motieven van de bestreden beslissing te kennen vermits hij ze aanvecht in het verzoekschrift zodat aan de formele motiveringsplicht derhalve voldaan werd. In de mate waarin verzoeker van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met de voeten werd getreden, antwoordt de verwerende partij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. In toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) heeft de verwerende partij terecht beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beperkt zich in het kader van dit artikel tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt zijn bevoegdheid hierdoor uitgeput. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er gesteld wordt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot de feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt verder in haar nota dat in de bestreden beslissing ingegaan werd op het door verzoeker voorgelegde document en zijn verklaringen maar dat er gesteld werd dat het medisch attest niet kan aantonen dat de heelkundige ingreep die hij heeft ondergaan iets te maken heeft of enig verband houdt met de aanval op zijn persoon in Bangladesh, dat dit medisch attest bovendien niet als nieuw element kan worden beschouwd aangezien verzoeker reeds tijdens de procedure van zijn eerste asielaanvraag melding maakte van het feit dat hij in Bangladesh aangevallen zou geweest zijn en dat hij toen ook een medisch attest voorgelegd heeft en dat verzoeker geen enkel document of begin van bewijs kan aanbrengen die zijn beweringen of het feit dat hij door de politie zou worden gezocht of over een nieuwe rechtzaak zou kunnen staven. Volgens de verwerende partij toont verzoeker niet aan dat er *in casu* sprake is van een onredelijk of onzorgvuldig handelen. Ook de bewering als zou de bestreden beslissing niet redelijk zijn aangezien hij het land zou dienen te verlaten binnen een te korte tijdsspanne is evenmin ernstig aangezien verzoeker reeds van 21 december 2010 weet dat hij het land dient te verlaten.

2.3. Verzoeker die het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt vermeld dat op 22 oktober 2010 een arrest van de Raad tussenkwam waarbij hem de status van politiek vluchteling en de subsidiaire bescherming werden geweigerd en dat er verkeerdelijk wordt vermeld dat verzoeker op 24 oktober 2010 een tweede asielaanvraag indiende.

De Raad merkt op dat de data van 22 oktober 2010 en 24 oktober 2010 duidelijk materiële vergissingen betreffen die geen invloed hebben op de strekking van de bestreden beslissing. Deze materiële vergissingen kunnen *in casu* bijgevolg niet worden beschouwd als motiveringsgebreken die de nietigverklaring van de beslissing zouden meebrengen. Nergens blijkt dat de verwerende partij bij het

voorbereiden van het dossier en bij het nemen van de beslissing ervan is uitgegaan dat op 22 oktober 2010 een arrest van de Raad tussenkwam waarbij verzoeker de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dat verzoeker op 24 oktober 2010 een tweede asielaanvraag indiende.

Bovendien betreft de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris. Hierbij dient de gemachtigde te oordelen of verzoeker al dan niet nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. Verzoeker betwist niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris een oordeel velde over de nieuwe gegevens die hij aanbracht in het kader van zijn tweede asielaanvraag zodat hij er niet in slaagt aan te tonen dat het opgeven van de verkeerde datum van het arrest van de Raad en de verkeerde datum van het indienen van zijn tweede asielaanvraag in de bestreden beslissing hem enig nadeel zouden hebben berokkend noch dat hij zou verward zijn met iemand anders. De vraag rijst naar het belang van verzoeker bij deze kritiek.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag een medisch attest van 13 januari 2011 heeft voorgelegd en verklaard heeft dat de politie hem nog steeds zoekt, dat er een nieuwe rechtszaak tegen hem is, dat de R.A.B. hem wil vermoorden tijdens een kruisvuur, dat de terroristen van Awami League ondertussen een vriend van hem hebben vermoord, dat deze ook zijn winkel en eigendommen hebben ingepikt waardoor zijn ouders zijn moeten verhuizen en dat ook zijn twee schoonbroers het land hebben moeten verlaten.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst het medisch attest niet aanvaard als nieuw element met het motief: *“Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij in Bangladesh aangevallen werd en nu een medisch attest voorlegt om aan te tonen dat hij in België een heelkundige ingreep heeft ondergaan. Overwegende dat de betrokkene met dit attest op geen enkele manier kan aantonen dat de heelkundige ingreep dat hij ondergaan heeft iets te maken heeft of enig verband houdt met de aanval op zijn persoon in Bangladesh. Overwegende dat de betrokkene bovendien reeds tijdens de procedure van zijn eerste asielaanvraag melding maakte van het feit dat hij in Bangladesh aangevallen geweest zou zijn en toen ook een medisch attest uit België voorgelegd heeft. Overwegende dat het voorgelegde medisch attest dan ook niet als nieuw element kan beschouwd worden.”*

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker meent dat het medisch attest wel degelijk een nieuw element is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en dat waar de bestreden beslissing stelt dat dit geen nieuw element is louter omdat er bij de vorige asielaanvraag ook een medisch attest werd voorgelegd dit een inbreuk is op de motiveringsplicht. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing stelt *“U heeft al een medisch attest voorgelegd dus is een nieuw attest geen nieuw element”* en dit zonder dit attest te onderzoeken en te motiveren waarom dit attest dan geen nieuw element is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor van 19 januari 2011, naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag het volgende stelt over dit medisch attest: *“Ik ben ooit aangevallen geweest in Bangladesh (wordt vermeld in 1ste AA) door de gevolgen van die aanval ben ik hier in België geopereerd geweest. Dit is dus een bewijs dat ik aangevallen werd. Document: Medisch attest Maria ziekenhuis Overpelt, waarin vermeld staat dat een heelkundige ingreep ondergaan werd Datum 13/01/2011.”*

Er dient opgemerkt te worden dat dit medisch attest weliswaar ‘nieuw’ kan zijn in die zin dat het nog niet eerder ter kennis werd gebracht van de verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft hierover niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld. Zoals hiervoor reeds werd gesteld, blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag zelf stelt dat hij ooit werd aangevallen in Bangladesh, hetgeen al werd vermeld in de eerste asielaanvraag. Dit nieuw medisch attest bewijst volgens hem deze aanval. Verzoeker baseert zich ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die hij bij zijn eerste asielrelaas uiteen zette en lijkt met dit medisch attest te pogen de geloofwaardigheid van zijn eerste asielrelaas te bewijzen. Over deze feiten werd reeds geoordeeld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan doen gelden en dat hij niet voldoet aan de voorwaarden om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen. Bijgevolg kon de verwerende partij terecht concluderen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen ‘nieuwe gegevens’ uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

De Raad wijst er nogmaals op dat de bevoegdheid van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Gelet op het feit dat deze gegevens betrekking hebben op het asielrelaas zoals verzoeker dat reeds in zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet en dus geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelde dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft bijgebracht.

Waar verzoeker opmerkt dat de bestreden beslissing zou stellen dat het nieuwe medisch attest geen nieuw element is omdat er bij de vorige asielaanvraag ook een medisch attest werd voorgelegd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing, zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, oordeelde dat dit medisch attest op geen enkele manier kan aantonen dat de heelkundige ingreep die hij heeft ondergaan iets te maken heeft of enig verband houdt met de aanval op zijn persoon in Bangladesh, en dat

verzoeker reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag melding maakte van het feit dat hij in Bangladesh werd aangevallen en dat hij toen ook een medisch attest heeft voorgelegd. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde niet op kennelijk onredelijke wijze dat dit medisch attest van 13 januari 2011 niet aanvaard kan worden als nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aangezien het geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De Raad wijst erop dat waar verzoeker verwacht dat de verwerende partij de motieven van de gegeven redenen zou vermelden, de plicht tot uitdrukkelijk motivering dit niet inhoudt. De beslissende administratieve overheid dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De Raad merkt op dat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht overwogen dat *"betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."*

Verzoeker stelt vervolgens in zijn verzoekschrift dat de beslissing ook kennelijk onredelijk is vermits hem een bevel wordt gegeven om binnen de zeven dagen het grondgebied te verlaten. Volgens verzoeker weet ieder redelijk en normaal mens dat het praktisch onmogelijk is om *in casu* op zo een kort tijdsbestek aan deze maatregel gevolg te geven. De Raad wijst erop dat verzoeker niet betwist dat overeenkomstig artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de gemachtigde van de staatssecretaris, indien hij beslist de asielaanvraag van verzoeker niet in aanmerking te nemen, aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten dient te geven. Waar verzoeker echter meent dat de termijn van zeven dagen te kort zou zijn, wijst de Raad erop dat het bepalen van deze termijn tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde behoort en dat de bevoegdheid van de Raad zich beperkt tot een wettigheidstoetsing. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat het voor hem praktisch onmogelijk is om binnen de zeven dagen het grondgebied te kunnen verlaten en toont dus met zijn loutere bewering niet aan dat de termijn van zeven dagen kennelijk onredelijk is.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van het voorgaande blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET